

گفت و گو با محمد حسین جدی، طراح و سازنده دستسازهای علوم

راحت العلوم!

وسط یک خانه مرتب و تمیز جان می‌دهد برای گفت و گو با یک جوان خلاق. مخصوصاً اگر بدانی کارگاه او یکی از اتفاق‌های همان خانه است. محمد حسین جدی کلاس دوم دبیرستان است. او طراح و سازنده بسته‌های آموزشی علوم است. دستسازهای او و سایر کمک آموزشی هستند که معلمان در آموزش از آن‌ها کمک می‌گیرند. محمد و برادر بزرگش ابوالفضل که اکنون دانشجوست، با حمایت‌های فکری پدرشان به تازگی یک شرکت راه اندازی کرده‌اند. آن‌ها دستسازهای درس علوم را تولید و عرضه می‌کنند. محمد مغز متفکر گروه است و به راحتی هر ایده خامی را به عمل تبدیل می‌کند.

■ به نظر می‌رسد در تهیه این وسایل از لوازم دور ریختنی مثل در بطری بیشتر استفاده شده است؟

درست است، اما ما با توجه به اینکه قرار است این لوازم را به فروش برسانیم، از لوازم نو استفاده می‌کنیم.

■ با توجه به این موضوع، چرا از لوازم دیگر استفاده نکردید؟

فراموش نکنید هدف ما آموزش است. ما می‌خواهیم دانش‌آموزان بینند که می‌توان از دور ریختنی‌ها به خوبی استفاده کرد و وسیله‌ای مقوی به صرفه ساخت که هزینه چندانی نداشته باشد.

■ به نظر می‌رسد این قطعات هنوز کامل نشده‌اند و به روکش نیاز دارند؟
نه، اتفاقاً کاملاً برعکس، کامل هستند و قرار است به همین شکل عرضه شوند. ما می‌خواهیم دانش‌آموز با تک تک اجزای یک قطعه یا دستسازه آشنا شود و خودش بتواند نمونه آن را بسازد.

■ با این حساب، هدف خاصی را دنبال می‌کنید؟

بله، دانش‌آموز کاووشگر. دانش‌آموزی که با دیدن یک وسیله به دنبال ساخت دستسازه‌های دیگر برود، اصطلاحاً کاووشگری کند و دست به آزمایش و خطا بزند.

■ تا به حال کلاس آموزشی هم داشته‌ای؟
خودم به تنهایی نه، ولی به عنوان دستیار در کارگاه‌های آموزش معلمان شرکت

هربار که وسیله‌ای
می‌سازم، با یک
مفهوم جدید آشنا
می‌شوم

کرده‌ام.
■ اختراعی هم داشته‌ای؟
بله، در دوره راهنمایی توانستم سطح سوم بنیاد ملی نخبگان را بدست آورم و به تازگی هم یک اختصار دیگر دارم که در مرحله تأیید تنهایی قرار دارد.

■ در چشواره‌ها هم شرکت می‌کنی؟
معمولًا تازگی‌ها در چشواره موشک آبی شرکت کرده‌ام. البته رتبه‌ای نگرفتم، ولی چون موشک من متفاوت از دیگر موشک‌ها بود، لقب آقای خاص چشواره را گرفتم.

■ با این همه کار و مشغله چه طور به درس‌هایت می‌رسی؟
همه این کارهایی که من انجام می‌دهم، برایم درس است. هربار که وسیله‌ای

در قسمت الکترونیک کار کاملاً با خود من است.

■ این دستسازه‌ها بیشتر به درد معلم می‌خورد یا دانش‌آموز؟
معلم‌ها برای اینکه بتوانند مفهومی را به خوبی به دانش‌آموزان انتقال دهند، این وسیله را تهیه می‌کنند و دانش‌آموز هم می‌تواند خودش از همان نمونه که می‌بیند، بسازد. مخاطبان اصلی ما دانش‌آموزان هستند؛ از پایه اول ابتدایی تا پیش دانشگاهی. البته دانش‌آموزان اول تا سوم ابتدایی به کمک معلم و اولیا می‌توانند این دستسازه‌ها را تولید کنند.

کار در اینجا گروهی است، یعنی خودم و برادرم ابوالفضل کارمی‌کنیم. ابوالفضل بیشتر در کار بازاریابی فعال است و من در تهیه و تولید دستسازه‌ها. البته در قسمت مکانیکی ابوالفضل خیلی کمک می‌کند، ولی

بازی می کنم و گاهی با خانواده به سینما می رویم. ولی از همه بیشتر از کاری که انجام می دهم لذت می برم. این کار برای من نوعی سرگرمی است. کوچک که بودم خیلی دوست داشتم یک آرمیچر داشته باشم. یکبار از مادرم خواستم برایم یک آرمیچر بخرد. من با آن آرمیچر خودم را حسابی سرگرم کردم. هنوز هم کافی است یک آرمیچر داشته باشم، آن وقت دیگر بی کار نیستم و کلی سرگرم می شوم.

سیری تکاملی نیاز است. برای مثال، این وسیله‌ای که اینجا هست، ابتدا به این شکل نبود، من به مرور زمان این ایده‌ها را کامل کرده‌ام تا به این شکل در آمده است. شاید حتی یک بار دیگر آن را طراحی کنم و باز شکل کار را کامل‌تر کنم.

■ به عنوان حرف آخر، تفریح تو در زندگی چیست؟

خوب، من هم تفریح کردن را مثل هر کس دیگری دوست دارم. گاهی فوتbal

می سازم، با یک مفهوم جدید آشنا می شوم. خدا را شکر، از آنجا که همیشه باید درس‌ها را بفهمم، طوری درس می خوانم که به مشکل بزنخورم.

■ به نظرت سطح سواد و تحصیلات چه تأثیری در روند کار امثال شما دارد؟

هر چه سطح سواد بالاتر باشد، ایده‌هایی که به ذهن می‌رسند، تخصصی‌تر می‌شوند. حتی سرعت، دقت و کیفیت را در کار افزایش می‌دهد.

■ چه پیشنهادی به دانش‌آموزان دیگر می‌کنی؟

اگر به این گونه طراحی‌ها علاقه دارند، ابتدا باید بدانند از ایده‌تا عمل فاصله زیاد است. سعی کنند یک ایده را ابتدا طراحی کنند و بعد با استفاده از وسایل ساده و کم‌هزینه آن را به تولید برسانند؛ تا در صورت اشتباہ زیاد متضرر نشونند. ببینید برای تولید هر وسیله

